

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: P. Š.

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. srpna 2018, č. j. 38248/18/5200–10424–708965, a ze dne 1. října 2018, č. j. 43430/18/5100–41453–711866,

takto:

- I. Žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. srpna 2018, č. j. 38248/18/5200–10424–708965, se zamítá.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. října 2018, č. j. 43430/18/5100–41453–711866, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 3.000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí ze dne 24. srpna 2018, č. j. 38248/18/5200–10424–708965, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti 5 rozhodnutím Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 19. 12. 2017 – platebním výměrům na úrok z prodlení úhrady daňových povinností na dani

z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, 2011, 2012, 2013 a 2014 a napadené platební výměry potvrdil. Dále žalobce namítal nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí ze dne 1. října 2018, č. j. 43430/18/5100-41453-711866, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti 5 rozhodnutím Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 19. 12. 2017 – platebním výměrům na úrok z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, 2011, 2012, 2013 a 2014 a dále odvolání proti jednomu rozhodnutí taktéž z data 19. 12. 2017 – platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016 a napadené platební výměry potvrdil.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí i platební výměry jsou nezákonné, neboť se dublují neobsahují zákonem stanovené náležitosti a naopak obsahují neexistující zůstatky nedoplatků na daních a neexistující daňovou povinnost. Považoval je tedy za nezákonné, neplatné a nicotné a je na ně třeba dle jeho názoru nahlížet jako by neexistovaly.
3. Dále uvedl, že daňová exekuce je nezákonná, protože vychází z nezákonných dodatečných platebních výměrů za rok 2003 a 2004, a následujících výměrů nedoplatků daňových povinností u žalobce.
4. V další části žaloby žalobci podrobně rozebral proces daňové kontroly a následně i proces vyměření daně za zdaňovací období roku 2003 u žalobce, s nepochybným závěrem, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, svévolně určil částku rozdílu na 539 860 Kč namísto 540 000 Kč. Dále přesným výpočtem argumentovali, že považují za zřejmé, že podíl výdajů nečiní 13,36 %, ale 13,36332 %, a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Měl za to, že správce daně na základě protizákonného výpočtu vydal dodatečný platební výměr na rok 2003 na částku 1 042 491 Kč. Doměřená částka přitom měla činit 1 042 427 Kč. Dodatečný platební výměr měl být vydán na částku nižší, čímž došlo k porušení práv daňového subjektu - žalobce.
5. Dále se žalobce vyjádřil ke zdaňovacímu období roku 2004. Popsal průběh daňové kontroly a zdůraznil, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, kdy jej omezovala pouze limitní částka 540 000 Kč. Správce daně svévolně určil částku rozdílu na 538 669 Kč. Považoval za zřejmé, že podíl výdajů nečinil 2,97 %, ale 2,97733 5 %, čímž by respektoval rozhodnutí daňového subjektu a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Vyslovil přesvědčení, že správce daně vyměřil daň za předmětná zdaňovací období ve výši 5 522 848 Kč v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a ustálenou judikaturou, neboť daň měla být vyměřena v nižší částce.
6. Žalobce zdůraznil, že z logiky věci dle jeho názoru plyne, že předmětné platební výměry jsou nezákonné, neplatné a nicotné, a proto všechny na ně navazující výměry na daň i její příslušenství, které následuje osud daně, včetně nařízení daňové exekuce, jsou rovněž nezákonné, neplatné a nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly.
7. Dále uvedl, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože správce daně nevedl řádně správu daně a není tedy prokazatelné, v jaké výši a zda vůbec existuje daňový nedoplatek. Vyslovil přesvědčení, že správce daně měl z moci úřední dle § 64 zákona č. 337/1992 Sb.,

o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) vrátit přeplatky na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků daňovému subjektu nebo převést na nedoplatek na dani, pokud ke dni vrácení přeplatku takový nedoplatek existoval a to v termínu dle platného zákona. Správce daně minimálně v případě vrácení přeplatku za rok 2008 nepostupoval v souladu se zákonem a přeplatky začal řešit až na základě žádosti daňového subjektu, a to až 4. 3. 2009. Správce daně tak v rozporu se zákonem navyšoval penále a úrok z prodlení z nedoplatku daně, když ten měl být od dubna 2008 postupně umořován. Správce daně dle názoru žalobce nepostupoval v souladu se zákonem, když zpětně z úřední povinnosti nezrušil a neopravil všechna dotčená rozhodnutí a výměry, které by reflektovaly převod přeplateků na nedoplatek na dani, pokud vůbec existoval. Minimálně tedy od 21. 3. 2008 jsou všechna dotčená rozhodnutí a výměry související s daní z příjmu fyzických osob, včetně příslušenství, nezákonné, neplatné, nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly. Rovněž tak dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty ze dne 29. 9. 2008 vydaný na částku 812 646 Kč je naprosto shodný s výměrem ze dne 3. 5. 2007. Je nezákonný, neplatný, nicotný je třeba na něj nahlížet tak, jako by neexistoval ani jeden z nich.

8. Dále žalobce konstatoval, že daňová exekuce je nezákonná, protože uplynula lhůta pro doměření a vymáhání daňového nedoplatku z roku 2003 a 2004. Jak je správcí daně známo, všechny nemovitosti dotčené nezákonnou daňovou exekucí patří do společného jmění manželů. Žalobce zrekapituloval, že správce vydal celkem 7 rozhodnutí o zřízení zástavního, která se dotýkala nemovitých věcí, movitých věcí a obchodního podílu ve společném jmění manželů. Uvedl, že dle § 170 odst. 4 daňového řádu zástavní právo vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva daňovému subjektu. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí byla doručena pouze jemu, byť správce daně věděl, že dotčené nemovitosti, movité věci i obchodní podíl patří do společného jmění manželů. Tímto krokem správce daně protizákonným způsobem zkrátil manželku žalobce na jejich právech daných Ústavou České republiky. Upozornil, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva jsou nyní předmětem soudního sporu, neboť neobsahují zákonem stanovené náležitosti.
9. Žalobce dále uvedl, že daňová exekuce je nezákonná, protože z výše uvedených důvodů nebyla v souladu se zákonem ani zahájena. Pokud správce daně tvrdí, že *„řízení při placení daní je již ve fázi exekuční, kdy je správce daně vázán exekučním titulem, který je ve smyslu ustanovení § 176 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) výkaz nedoplateků sestavený z údajů evidence daní a který prokazuje existenci vykonatelného nedoplatku a správcí daně již nepřísluší přezkoumávat, zda je či není plnění titulem uloženým po právu, či zda předcházející řízení bylo stíženo vadami, které by mohly ovlivnit správnost titulu“*, pak k tomu žalobce uvedl, že není možné přičíst k jeho tíži, že až nyní upozorňuje na protiprávní jednání správce daně a využívá svého ústavou a zákonem daného práva chránit svůj majetek. Upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu číslo 2787, dle něhož *„je-li zastavován majetek patřící do společného jmění manželů je příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky vedle daňového dlužníka jeho manžel, neboť i jemu se tímto rozhodnutím ukládá povinnost (§ 101 odst. 3 daňového řádu).“*
10. Závěrem žalobce zdůraznil, že správce daně zapomíná, že právě procesní chybou správce daně se stalo to, že nemohl brojit proti nezákonnému postupu správce daně dříve, tedy

ještě v dubnu 2013. Správce daně tak učinil napadené rozhodnutí a celé daňové řízení zmatečným, nesmyslným, neurčitým a protizákonným trpícím zásadními vadami, které je činí nicotným. Správci daně je totiž známo, že nemovitý majetek uvedený v dražební vyhlášce patří do společného jmění manželů. Prohlášení manželů o společném jmění uznal i katastrální úřad a na jeho základě zapsal i společné jmění manželů na list vlastnictví.

II. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a obsah předkládaného správního spisu. Uvedl, že z žalobního podání žalobce a také i z odvolání plyne, že tato obsahují skutečnosti, důkazy a námitky, které směřují do jiných (předchozích) řízení, zejm. nalézacího řízení, kdy však musí být uplatněny právě tehdy; v dalších řízeních pro jejich uplatnění jednak není prostor a jednak by tím docházelo k prodlužování řízení donekonečna. Upozornil, že pokud tedy jde o věci již pravomocně rozhodnuté, a to jak v rámci rozhodování veřejné správy (rozhodnutí 1. st., příp. i rozhodnutí o odvolání), tak příp. i v rámci následného soudního přezkumu (krajský soud, příp. Nejvyšší správní soud), nelze již vést ve věci samé řízení, resp. znovu o věci samé rozhodnout (ne bis in idem – překážka litispendence, resp. rei iudicatae).
12. Dále žalovaný uvedl, že v rozhodnutí o odvolání ze dne 1. 10. 2018, č. j. 43430/18/5100-41453-711866, žalovaný rozhodl o odvolání proti platebním výměrům na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu jak na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 – 2014, tak i na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016. V pořadí druhém rozhodnutí o odvolání tedy žalovaný vlivem vnitřní (organizační) informační asymetrie rozhodl ve věci odvolání proti platebním výměrům na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 – 2014 podruhé, čímž porušil právní princip ne bis in idem, konkrétně jeho projev rei iudicata (překážka věci rozhodnuté). Jelikož v pořadí druhém rozhodnutím bylo rozhodnuto v totožné věci podruhé a současně jím bylo rozhodnuto i o odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016 poprvé, tedy správně a v souladu se zákonem, není nezbytné, aby bylo toto rozhodnutí zrušeno bez dalšího pro nezákonnost jako celek, neboť jeho část týkající se odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen roku 2016 shora uvedenou zjevnou nezákonností netrpí. Protože tato část výroku napadeného rozhodnutí je z materiálního hlediska samostatná a od zbytku oddělitelná, nemá její zrušení vliv na zákonnost, právní moc či vykonatelnost zbývajících částí výroku napadeného rozhodnutí. Ze shora (v této námitce) předestřených důvodů shledává žalovaný žalobu v daném rozsahu důvodnou. Žalovaný nemohl, byť si je shora uvedené nezákonnosti vědom, zahájit přezkumné řízení. Standardní přezkumné řízení ve smyslu §§ 121 a násl. Daňového řádu za dané situace využít nelze, protože tento prostý přezkum lze využít pouze v případě pravomocných rozhodnutí (coby mimořádný opravný prostředek) jen za předpokladu, že takové rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu správního, neboť v takovém případě lze využít pouze přezkum speciální (§ 124 daňového řádu), jenž má – z titulu *lex specialis derogat legi generali* – vždy přednost. Pokud by žalovaný využil možnosti speciálního přezkumu dle § 124 daňového řádu, došlo by tím jen ke zbytečným průtahům v řízení, neboť přezkumným řízením směřujícím k uspokojení žalobce ve správním soudnictví by k uspokojení žalobce

nedošlo. Žalovaný by totiž v rámci přezkumu zrušil pouze v druhém rozhodnutí o odvolání tu část, již rozhodoval podruhé, ale naprosto stejně (zamítnutí), o jeho odvolání. Kdežto žalobce požaduje zrušit všechny platební výměry bez ohledu na to, zdali o některých z nich bylo rozhodnuto dvakrát.

13. Žalovaný nakonec uvedl, že pro zahájení přezkumného řízení neshledal ani správce daně, žádné důvody. Dle jeho názoru je nutné mít na paměti možný rozsah přezkumu (srov. § 121 odst. 2 daňového řádu) a – nikoliv v neposlední řadě – maximální lhůty pro zahájení přezkumného řízení (srov. § 122 odst. 3 daňového řádu). Závěrem k této námitce žalovaný poukázal na aktuální sbírkovou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se k přezkumnému řízení dle §§ 121 a násl. daňového řádu vyslovila tak, že *„na zahájení přezkumného řízení dle §§ 121 a násl. daňového řádu není právní nárok. Nezahájením přezkumného řízení tak nelze zasáhnout do práv daňového subjektu.“*

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a usoudil následovně.
15. Z obsahu podané žaloby lze seznat, že se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. 38248/18/5200-10424-708965, a ze dne 1. 10. 2018, č. j. 43430/18/5100-41453-711866, kterými bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, jimiž byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení dle § 252 daňového řádu (5 platebních výměrů na úrok z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 až 2014 a 1 platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen roku 2016).
16. Z obsahu napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v pořadí prvním rozhodnutím ze dne 24. 8. 2018 rozhodl o platebních výměrech na úrok z prodlení úhrady daňových povinností žalobce na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 až 2014. V pořadí druhým rozhodnutím ze dne 1. 10. 2018 pak znovu rozhodl o těchto platebních výměrech na úrok z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 až 2014 a navíc o platebním výměru na úrok z prodlení úhrady daňových povinností žalobce na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016.
17. Z uvedených skutkových okolností tedy nepochybně vyplývá, že v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č.j. 43430/18/5100-41453-711866, bylo vydáno v rozporu se zásadou res iudicata, tedy navzdory tomu, že v případě 5 platebních výměrů na úrok z prodlení úhrady daňových povinností žalobce na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 až 2014 již bylo pravomocně rozhodnuto.
18. Krajský soud tedy přisvědčil názoru žalobce, že žalovaný vydal duplicitní rozhodnutí, které muselo být jako nezákonné ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V něm žalovaný vázán vysloveným právním názorem (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.) a vydá rozhodnutí, které nebude zatíženo shora vzpomínanou vadou.
19. Dále krajský soud věnoval pozornost prvnímu žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. 38248/18/5200-10424-708965, které se dotýká úroků z prodlení úhrady daňových povinností žalobce na dani z příjmů fyzických osob.

20. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je v případě přezkumu tohoto rozhodnutí stanovení úroku z prodlení ve smyslu ust. § 252 daňového řádu. Z této právní úpravy vyplývá, že:
21. „(1) Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. (2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. (3) Úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku. (4) Úrok z prodlení u záloh se uplatní do dne splatnosti zálohované daně. (5) Je-li nejasná platba po vyjasnění zaevidována na osobní daňový účet s účinností ke dni, kdy byla vykonána, správce daně ke dni zaevidování tyto účinky na úrok z prodlení na osobním daňovém účtu, kde je tato platba evidována, vypořádá. (6) Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.“
22. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že platební výměr na úrok z prodlení je vyrozuměním daňového subjektu o jeho předpisu a splatnosti. Deklaruje se jím zákonná povinnost, ale současně i splnění podmínek, od nichž se konkrétní výše úroku z prodlení odvíjí. Úkolem správce daně je tedy zjistit, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost platit daňový nedoplatek daňovému subjektu řádně sdělena, a dále to, zda nebyla platební povinnost splněna ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda je úrok z prodlení počítán za splnění podmínek daných ustanovením § 252 daňového řádu.
23. Krajský soud ve smyslu dané právní úpravy tedy zaměřil pozornost na otázku, zda žalovaný věnoval dostatečnou pozornost posouzení, zda žalobce skutečně neuhradil stanovenou daň za předmětná zdaňovací období včas. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný, jakožto odvolací orgán, se touto otázkou řádně zabýval a výsledky zjištění podrobně rozebral v bodech 34 – 46 napadeného rozhodnutí, kde je zachycen samotný výpočet úroků z prodlení, který vychází z daňového nedoplatku představujícího neuhrazené zálohy na dani z příjmů fyzických osob v příslušném zdaňovacím období. Žalovaný v bodech 1 – 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozebral a konkrétními částkami doložil, jaká daňová povinnost žalobci vznikla, resp. v jaké výši mu byla stanovena daňová povinnost k dani z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období roku 2010 až 2014, se závěrem, že žalobce zálohy na daň z příjmů fyzických osob neuhradil v jednotlivých zdaňovacích obdobích řádně a včas, takže podmínky pro výpočet úroku z prodlení byly naplněny. Se závěry vyslovenými žalovaným v uvedených bodech napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
24. Za zákonný označil krajský soud názor žalovaného, dle něhož přeplatek na daňovém bonusu vzniká na osobním daňovém účtu daňového subjektu až při zpracování žádosti o vrácení daňového bonusu (ustanovení § 35d odst. 2 zákona o daních z příjmů) a předepíše se zpětně ke dni vyplacení daňového bonusu poplatníkovi. Správce daně rozhodl o

daňovém nedoplatku dnem, kdy byla žádost následně zpracována správcem daně. Převedl vzniklý přeplatek na daň z příjmu fyzických osob s datem následujícím po dni vzniku přeplatku, tedy den po vyplacení daňového bonusu poplatníkovi. Tím, že se na osobní daňový účet převedla platba se zpětným datem, nenavýšil správce daně úrok z prodlení. Z průběhu daňového řízení je dále zřejmé, že všechny žádosti žalobce o vrácení daňového bonusu byly podány dne 9. 2. 2009 a následně byly správcem daně zpracovány ve dnech 3. 3. 2009 až 4. 3. 2009, kdy byly vytvořeny platební poukazy na převedení přeplatků na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti na daň z příjmů fyzických osob. Splatnost těchto platebních poukazů byla dne 12. 3. 2009, čímž se stav na osobním daňovém účtu daňového subjektu až do dne 12. 3. 2009 nezměnil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, v jeho bodě 46, pak žalovaný uvádí konkrétní rozhodnutí o poukázání daňového bonusu, včetně výše daňového bonusu a data vykázání přeplatku. Postup správce daně a potažmo žalovaného odpovídá dle názoru krajského soudu požadavkům daňového řádu a zákona o daních z příjmů a žalobní námitky směřující proti tomuto postupu nelze považovat za důvodné.

25. Za nedůvodnou musel krajský soud označit i žalobní námitku zdůrazňující nezákonnost, neplatnost a nicotnost dodatečných platebních výměrů vydaných za zdaňovací období roku 2003 a 2004 na žalobce a dále námitku dotýkající se zřízení zástavního práva na majetek patřící do společného jmění manželů. K dané otázce je především nutné ve shodě s názorem žalovaného zdůraznit, že v této fázi řízení, tedy ve fázi stanovení úroku z prodlení, již není dán zákonný prostor pro zpochybňování jednotlivých kroků správce daně v nalézacím řízení. Manželka žalobce, jehož nedoplatky jsou jednak vymáhány a jednak zajišťovány zástavním právem, nemá v odvolacím řízení proti rozhodnutí o úroku z prodlení procesní postavení jako daňový subjekt. Nemůže tedy zasahovat do vyměřovacího řízení o stanovení daňové povinnosti. Vyměřovací řízení je v této fázi již pravomocně ukončeno.
26. V projednávané věci, kde je předmětem soudního přezkumu platební výměr na úrok z prodlení, již nelze přihlídnout k žalobním námitkám zpochybňujícím zákonnost zahájení daňové exekuce, či rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Tyto námitky měly být vzneseny ve lhůtách odvíjejících se od rozhodnutí vydaných v těchto fázích daňového řízení.
27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem proti rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018, č. j. 38248/18/5200-10424-708965, jsou nedůvodné, a proto žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V části žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. 43430/18/5100-41453-711866, měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. října 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu